

en Kwajalein waren geducht versterkt.¹ Op Roi-Namoer was een vliegveld, Burton had een basis voor marinevliegtuigen en op Kwajalein was de startbaan eind '43 bijna gereedgekomen. Op Kwajalein, een eiland dat met een lengte van ca. 4 km en een gemiddelde breedte van 800 meter de vorm heeft van een boemerang (zie kaart VI op pag. 76), hadden de Japanners op de uiteinden zware artilleriebatterijen geïnstalleerd, de lagune bestreken zij met machinegeweren en de oceaankust zowel met machinegeweren als met veldbatterijen waarvan een deel ook in de richting van de lagune kon vuren. Op het eiland bevonden zich voorts 40 bunkers, langs de gehele kust liepen loopgraven en was een betonnen muur gebouwd, bovendien waren op het eiland tankgrachten gegraven. Langs de lagunekust bevond zich tenslotte een prikkeldraadversperring. Kwajalein, Burton en enkele kleinere eilanden in het zuidelijk deel van het Kwajalein-atol werden verdedigd door ongeveer vijfduizend militairen: ca. zes-en-dertighonderd Japanners, ca. veertienhonderd Koreanen.

Behalve op het Kwajalein-atol bezaten de Japanners eind '43 nog vliegvelden of marinevliegvelden op negen andere atollen die meer aan de rand van de Marshall-groep gelegen waren (daarvan waren Wotje en Maloelap de belangrijkste), en de eerste vraag waarvoor Nimitz kwam te staan toen hij eenmaal van de *Joint Chiefs of Staff* opdracht gekregen had, een of meer eilanden in de groep te veroveren, was dan ook, welk eiland of welke eilanden dat dienden te zijn. Uiteraard moesten dat eilanden zijn waarop vliegvelden in gebruik konden worden genomen — de zin van de greep naar de Marshall-groep was immers om van daaruit met de onmisbare steun van legervliegtuigen een verder oprukken in westelijke richting mogelijk te maken.

Aanvankelijk was Nimitz niet van plan, het centraal gelegen Kwajalein-atol te veroveren, maar toen uit een luchtfoto bleek dat op het eiland Kwajalein een startbaan al voor ruim twee-derde klaar was, wijzigde hij zijn standpunt: het moest Kwajalein worden. De meesten van de officieren van zijn staf en van zijn onderbevelhebbers achtten dit onaanvaardbaar riskant maar Nimitz handhaafde zijn beslissing. Hij was er van overtuigd dat hij, voor het tot een landing op het Kwajalein-atol kwam (in eerste instantie wilde hij daar de eilanden Kwajalein en Roi-Namoer veroveren), de Japanse luchtmacht uit de Marshall-groep zou hebben verdreven en dat hij, hetgeen inderdaad het geval bleek te zijn, de

¹ In '42 en '43 hadden de Japanners op Kwajalein Amerikaanse krijgsgevangenen aan het werk gezet. In oktober '43 waren er nog ca. honderd over; die werden op de 7de allen vermoord.